

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Шумен , 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XV-И СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и четвърти юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламена К. Недялкова

при участието на секретаря М.Л.М.
като разгледа докладваното от Пламена К. Недялкова Административно наказателно дело № 20213630200879 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление №21-0869-000390 от 04.03.2021 год., на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр.Шумен, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175а ал.1 пр.3 от ЗДвП на Р. ГР. Д., с ЕГН ***** са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3000 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца, за нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление, като необосновано, неправилно и постановено в противоречие на закона като излага доводите си за това в жалбата. Оспорва вмененото нарушение по същество. Също така намира, че авторството не е доказано по безспорен начин. Излага доводи, че АУАН не бил съставен в регламентирания в чл.34 от ЗАНН тримесечен срок от откриване на нарушителя, както и че се касае за маловажен случай. В съдебно заседание не се явява лично. Явява се упълномощен представител – адв. И. Д.а от АК – гр.Варна, която поддържа жалбата. Моли да бъдат присъдени направените в производството разноски.

Процесуалният представител на административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН в съдебно заседание оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено изцяло. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално допустима.

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.04.2020 год. около 12.30 часа св.Г. ИВ. ГР. – командир на отделение в РУ гр.Шумен, управлявал личния си лек автомобил в гр.Шумен по ул. „Съединение“ в посока бул. „Велики Преслав“. Приближавайки кръстовището с бул.“Преслав“, свидетелят Г. забелязал, че в ляво на него по бул.“Преслав“ се движел л.а. „Мерцедес“ в посока ул.“Съединение“. Посоченият автомобил спрял на кръстовището, след което потеглил, включвайки се в движението пред автомобилът управляван от св.Г., извършвайки маневра завой на ляво с превъртане на гуми, при което на пътното платно останали черни следи.

Включвайки се в движението по ул. „Съединение“ в посока бул. „Велики Преслав“, автомобилът се приплъзнал, при което задната му част навлязла в зоната на автобусна спирка, разположена в дясно на ул. „Съединение“, което наложило св. Г. да намали скоростта, за да не се сблъскат двата автомобила. След поднасянето, автомобилът спрял на кръстовището с бул. „Велики Преслав“. Зад него спрял и св. Г.. Последният направил снимка на регистрационния номер на автомобила, с цел да докладва за възприетото от него нарушение извършено от водача на автомобила. За констатираното нарушение на ЗДвП, св.Г. на 10.04.2020г. изготвил докладна записка до Началника на РУ гр.Шумен, в която посочил марката и регистрационния номер на автомобила – л.а. „Мерцедес“ с рег. № В 74 82 ВР, предоставил и изготвената от него снимка. Докладната записка била изпратена на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Шумен по компетентност за извършване на проверка като била образувана преписка рег.№1729р – 10735/13.04.2020г. При направена справка в АИС на МВР било установено, че собственик на л.а. „Мерцедес Ц 200 ЦДИ“ с рег. № В 74 82 ВР е жалбоподателят Р. ГР. Д. с ЕГН ***** от гр.Дългопол. От сектор ПП при ОДМВР – Шумен било изпратено писмо рег.№869р-2079 от 16.04.2020г. до РУ гр.Провадия пазар с искане да бъде установен собственика на автомобила Р. ГР. Д., който да бъде запознат в разпоредбата на чл.188 ал.1 от ЗДвП и чл.313 от НК и да попълни декларация, в която да посочи лицето управлявало автомобила на 10.04.2020г. в гр.Шумен, около 12.30 часа. От изготвената докладна записка от служител на Участък Дългопол при РУ гр.Провадия рег.№ 324р-15703 от 09.08.2020г. се установява, че при извършена проверка на адреса лицето не е установено. Също били събрани данни, че се работи в Италия и не се очаквало скоро да се прибере в България. Собственикът на автомобилът Р. ГР. Д. е бил установен на 01.02.2021г. от служители на ОДМВР – Варна, на която дата Д. попълнил Декларация по чл.188 от ЗДвП, в която декларирал, че на 10.04.2021г. около 12.30 часа автомобил „Мерцедес“ с рег. № В 7482 ВР е бил управляван от него. На база депозираната декларация чл.188 от ЗДвП и материалите съдържащи се в преписка рег.№1729р – 10735/13.04.2020г. , св. М.М. на 01.02.2021 съставил срещу жалбоподателя АУАН №390 за нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП, в негово присъствие като при предявяването Д. отразил, че има възражения без да ги конкретизира. Впоследствие не се е възползвал от законното си право и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не е депозирал писмени възражения. Въз основа на съставения акт, административно-наказващият орган издал обжалваното НП като е възприел изцяло констатациите съдържащи се в АУАН. На основание чл.175а ал.1 пр.3 от ЗДвП на Р. ГР. Д., с ЕГН ***** са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3000 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца, за нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП.

Така изложената фактическа обстановка се потвърждава от събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и от изготвеният снимков материал и по-специално от показанията на св. Г. ИВ. ГР. , който е очевидец на извършеното нарушение и пресъздава това, което е възприел непосредствено. Същият пряко е възприел поведението на водача и извършваните от негова страна маневри. Няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на този свидетел или да сочат на наличието на мотив да набеди жалбоподателя в нарушение, което не е извършил.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното: Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени и връчени на жалбоподателката. Наказателното постановление е било издадено в шестмесечния преклузивен срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН. Административно-наказателното производство е започнало с редовно съставен акт, съдържащ всички минимално изискуеми по смисъла на чл.42 от ЗАНН реквизити, Същият е предявен и връчен на жалбоподателката. В НП също се съдържат всички минимално изискуеми по силата на чл.57 от ЗАНН реквизити. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава.

Съгласно разпоредбата на чл.104б т.2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В

настоящия случай от материалите по делото и по-конкретно от събраните в хода на производството гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Г. ИВ. ГР. се установява по безспорен начин, че жалбоподателят на 10.04.2020 год., управлявайки лек автомобил л.а. „Мерцедес Ц 200 ЦДИ“ с рег. № В 74 82 ВР, при извършване на маневра завои на ляво от бул. „Преслав“ чрез превъртане на задните гуми, привел автомобила в странично приплъзване и по този начин, чрез дрифт се включил в движението по ул. „Съединение“. От изложеното се налага извода, че водачът не е използвал пътя, отворен за обществено ползване, в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, а за описаните по-горе цели. В случая водачът е допуснал виновно опасно шофиране, посредством приплъзването на превозното средство, което в никакъв случай не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата – за превоз на хора и товари. Подобно поведение в градски условия, на улици с интензивно движение през деня, безспорно застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, а също така и на случайно преминаващи пешеходци, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност.

Авторството на деянието се изяснява от приложената по делото Декларация от 01.02.2021 год., в която жалбоподателят собственоръчно е посочил, че на 10.04.2021г. около 12.30 часа автомобил „Мерцедес“ с рег. № В 7482 ВР е бил управляван от него.

Поради изложените съображения съдът намира, че жалбоподателят като е използвал пътя, отворен за обществено ползване, за други цели, а не в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП. Административно-наказващият орган правилно е ангажирал отговорността на жалбоподателя, като правилно е издирил и приложил и действащата за това нарушение административно-наказателна разпоредба на чл.175А, ал.1 предл. трето от ЗДвП, предвиждаща наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок 12 месеца и „глоба“ в размер на 3000 лева за водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В тази връзка съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е индивидуализирал наказанието налагайки го в неговия абсолютен размер.

Съдът намира, че нарушението не следва да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. В тази връзка, въпреки, че действително в самото наказателно постановление не са изложени мотиви в този смисъл, съдът напълно споделя изложения в тази насока извод на административно-наказващият орган. Правилно е било преценено, че с оглед характера на нарушението в настоящия случай нормата на чл.28 от ЗАНН не може да бъде приложена. Описаното в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение крие сериозен риск за останалите участници в движението по пътищата, като само по себе си представлява нарушение с висока степен на обществена опасност, поради което и в настоящия случай разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Съдът намира за неоснователен доводът, че към момента съставяне на акта е изтекъл регламентирания в чл.34 от ЗАНН тримесечен срок от откриване на нарушителя. В разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може да се образува административнонаказателно производство пред административнонаказващия орган или образуването такова следва да се прекрати.

Съгласно нормата на чл.34 ал.1 и ал.2 от ЗАНН задължителна предпоставка за законосъобразното започване и развитие на административно-наказателното производство е същото да бъде иницирано, чрез съставен акт за установяване на административно нарушение в рамките на три месеца от откриване на нарушителя или в рамките на една година от извършване на нарушението, като изчерпателно са посочени нарушенията, за които срокът е различен - 6 месеца от откриване на нарушителя, съответно 2 или 5 години от извършване на нарушението. Регламентирани са два срока и пропускането, на който и да е от двата погасява възможността за реализиране на административно – наказателна отговорност. Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015 г. на ВКС, ОСНК и ОСС на Втора коллегия на ВАС тези срокове са давностни и могат да бъдат спирани и прекъсвани.

На жалбоподателят е вменено нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП, което не попада

сред нарушенията, за които в чл.34 от ЗАНН са регламентирани различни срокове, поради което административнонаказателното производство е следвало да бъде инициирано в рамките три месеца от откриване на нарушителя или в рамките на една година от извършване на нарушението.

От съдържанието на процесното НП се установява, че на жалбоподателя е вменено нарушение извършено на 10.04.2020г., поради което от тази дата тече едногодишният срок и същият не е бил изтекъл към датата на съставяне на акта – 01.02.2021г. Настоящият съдебен състав намира, че към датата на съставяне на акта – 01.02.2021г. не е била погасена и възможността за реализиране на административно – наказателна отговорност поради изтичане на тримесечния срок от откриване на нарушителя. Обстоятелството, че жалбоподателят е собственик на автомобила е било установено от контролните органи на 15.04.2020г. при извършена справка в АИС на МВР, а качеството на водач на МПС при извършване на процесното нарушение на 01.02.2021г., на база саморъчно попълнена

Декларация по чл.188 от ЗДвП. В конкретният случай жалбоподателят не е наказан в качеството му на собственик на процесното МПС, а в качеството му на водач на 10.04.2020г., поради което за дата на отриване на нарушителя следва да се приеме 01.02.2021г. Тримесечният срок започва да тече от момента, в който компетентните да съставят акта служители са стигнали до извода, че жалбоподателят е извършил процесното нарушение, формирали извода си за нарушението и нарушителя, а това е станало на 01.02.2021г. АУАН е съставен на 01.02.2021г. в тримесечният срок, когато не е била преклудирана възможността административнонаказващия орган законосъобразно да ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя за извършеното от него нарушение.

Предвид гореизложеното съдът намира, че в процеса не се доказаха факти и обстоятелства, които биха обосנוвали становището на съда за различни констатации от тези отразени в акта, а оттам и за различни правни изводи от тези на административно наказващия орган, поради което НП следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на направените разноски е неоснователно.

Административно наказващият орган е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което предвид изхода на делото и доколкото е осъществено процесуално представителство от И. С. – гл. юрисконсулт, се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл.63 ал.5 от ЗАНН. Размерът на възнаграждение се определя от съда, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. Съгласно чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 до 120 лева. В настоящия случай процесуалният представител на АНО е осъществил процесуално представителство в едно открито съдебно заседание, поради което съдът намира, че следва да бъде определено и присъдено възнаграждение в минималния размер, а именно 80 лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №21-0869-000390 от 04.03.2021 год., на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр.Шумен, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175а ал.1 пр.3 от ЗДвП на Р. ГР. Д., с ЕГН ***** са наложени административни наказания “глоба” в размер на 3000 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 /дванадесет/ месеца, за нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Р. ГР. Д., с ЕГН ***** от гр.Дългопол да заплати на ОДМВР – Шумен юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр.Шумен на основанията, предвидени в НПК и по реда на глава 12 от АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____